

бовната реторика на времето. Този вид употреба засенчва като че ли другите функционализации на “дете” в писането на Пейо Крачолов. “Дете” е (и не е) “тя”, в същото време е (и не е) “той”, а заедно с това значи и “рожда” (от своя страна синоним на любов) в “Ний бяхме две деца”. Тук родителството е случило-неслучило се, любовта между двама не дава плод, защото тя сама е плодът, жената е нужната-ненужна лоша майка на особеното чедо, то е присъдено на Него - той баща, той майка* Бремето, мъчителното носене на нечие дребно тяло е “реалистичният” ситуативен превод и на “Без път” - “мъж с дете на ръце” е фантазъм, върху чийто грунд се нанасят изображения на аза като страдащ. Съществува в изтерзаните му прегръдки го прави нещастен. Тягостният багаж е свой и нежелан, като да е нелюбимо дете, предизвикващо единствено дискомфорт. Огледално превъртане на смътния рисунък демонстрира наративът “Аз като малък”, показателен за Яворовите авто-мито(демо)логии на невръстността. В него тя е отблъскваща и болезнена, тя е слабост, нефелност, кръв, подуване, струпеи, мехури, слепота, немота, лекуване-което-е-измъчване - “дране с коса”, мазане с “неугасен сьолмен (отровно)”, присъствие на враждебна майка (V, 641-2), Обсебеността от идентификации с инфантилното, усещани като болност, но и непреодолимо удоволствени, в запис може да изглежда и като стихотворението “Недейте я разбужда”.

“Аз съм нежелано (дали заради това) и болно дете”, “душата ми е болно умиращо дете” (според едно вече цитирано писмо тя е налудно дете с язви и пъпки), “душата ми има нежелано дете-неприятност”, “болното дете има разболяващо (го) дете” - представните редове се усукват-уплътняват около йероглифа “дете на дете”, в който е вписана минусова емоция, дъх на патология, не-обич (“Деца, боя се зарад вас” би могло да значи и “поради вас”, “от вас”). “Дете на дете” напомня онези “удвоявания” (“песен на песента”, “мечта на мечтата”), толкова разпознаваеми като Яворови в лириката му. Такова отекване - когато се обмисля раждането - се случва и отвъд лирическото пространство (и попълнените му от реконструкцията празни места). Веднъж Яворов пише на някого си: *Златарчето ще си има бебе, едно мъничко бебе, понеже и то само е мъничко мамченце*, V, 298. Може би бащата, за когото става дума, е много млад и/или много дребен човек. И все пак. “Дете” е не само име, обичащо-отричащо жената. Дете е мъжът, който има дете (поне